

Svijet koji vidim i svijet koji želim

Listam novine, gledam vijesti i u njima vidim sliku svijeta i čovječanstva. Moje se zjenice šire od straha i užasa. Čitam o terorističkim napadima, brutalnim ubojstvima, krađama, ljudima nestalim u ratovima, gladnim ljudima bez doma. Čitam o svijetu bez milosti, bez suosjećanja.

Čini se kao da zlo teče žilama čovječanstva, zločin i smrt kao zaraza neizlječivom bolesti teku kroz krvotok planeta koji trpi ljudsku glupost i strahuje pred atomskim ratom. Ljudi se uništavaju međusobno, uništavaju svijet oko sebe, živa bića, prirodu. Prolaze svijetom i zelene šume, livade i polja pretvaraju u sive, užurbane, smrdljive gradove pune smoga. Promatram ljude oko sebe. Uvijek žure. Zabrinuti su. Nemaju dovoljno novca za život. Pate. Imaju mnogo obaveza. Prolaze jedni pored drugih ne primjećujući, slijepi. Promatram sebe. Ista sam kao i oni. Ne nalazim dovoljno vremena za ono bitno u životu. Dani mi prolaze brzo, u njima ne činim ništa značajno, a bijesna sam na svijet i željela bih ga promijeniti. To nije samo moj problem, već je problem većine ljudi koji teže dobru. Ima i dobrih ljudi, naravno, ali njihov se glas ne čuje, ili tek ponekad slabašno odjekuje u praznini. Gotovo ga uvijek nadglasa strahovita galama zlih. Borba i zla nikad ne prestaje, no čini se da je zlo uvijek u prednosti. Koji je razlog tome? Zlo je uvijek aktivno, radi, pronalazi nove puteve i načine da bi se manifestiralo. Rat je samo najbolje umjetničko djelo uništenja, destrukcije, smrti. Dobrota šuti. Pasivna je. Ja živim za svijet u kojem se ona napokon budi, još uvijek vjerujem u ljude i njihovu moć da poprave sve što su do sada razorili. Vjerujem u svijet u kojem ljudi zaista brinu jedni za druge, u kojem je novac stavljen u drugi plan, u kojem nema mržnje i straha. Vjerujem u svijet u kojem svi rade zajedno, jedni s drugima, a ne jedni protiv drugih. Danas se čini kao da ne možemo dočekati da srušimo do temelja, pretvorimo u pepeo ono što smo prije izgradili.

Potencijal jednog čovjeka nezamislivo je velik; potencijal da čini neizmjerne dobre stvari i neopisivo zlo. Kad bi se sedam milijardi ljudi ujedinilo u dobroti, teško je zamisliti što ne bi bili u stanju učiniti. Kako odrastam, to mi se sve više čini kao nedostižna utopija. Vjera u takav svijet mi se polagano gasi, ali nastojat ću zauvijek zadržati barem sićušni žar, iskru koja može biti dovoljna da jednog dana u mom srcu ponovno razgori nadu u bolje sutra.